

LIBRIS | *Despre autor*
We know
books

Cartea de față oferă o versiune ilustrată a clasicului roman și, totodată, o experiență literară memorabilă.

După un roman de H.G. Wells

✂

Omul Invizibil

EDITURA
UNICART

Cuprins

1. Sosirea unui personaj straniu	7
2. Primele impresii ale domnului Teddy	13
3. Cele o mie și una de sticle	18
4. Domnul Cuss îi pune câteva întrebări străinului	26
5. Spargere la parohie	34
6. Mobila o ia razna	38
7. Demascarea străinului	43
8. În trecere	56
9. Domnul Thomas Marvel	57
10. Vizita domnului Marvel la Iping	63
11. Ce s-a întâmplat la „Poștalionul cu cai“	69
12. Omul Invizibil își pierde cumpătul	71
13. Domnul Marvel vrea să demisioneze	79
14. La Port Stowe	81
15. Omul care aleargă	85
16. „La jucătorii de crichet“	88
17. Musafirul domnului doctor Kemp	92
18. Omul Invizibil doarme	98
19. Câteva noțiuni elementare	102
20. Casa din strada Great Portland	109
21. Strada Oxford	114
22. La Emporium	119

Cuprins

23. Pe Drury Lane	125
24. Planul care a dat greș	137
25. Urmărirea Omului Invizibil	143
26. Asasinarea domnului Wicksteed	147
27. Asediul casei lui Kemp	154
28. Urmăritorul urmărit	168
Epilog	177

Capitolul 1

Sosirea unui personaj straniu

Străinul își făcu apariția pe la începutul lunii februarie, într-o zi de iarnă cu un vânt turbat și o ninsoare care avea să fie ultima din acel an. Venea dinspre gara Bramblehurst cu un geamantan mic și negru, pe care-l ținea într-o mână acoperită de o mănușă groasă. Era înfofolit din cap până-n picioare, iar borul pălăriei de fetru moale îi ascundea fața aproape în totalitate, cu excepția vârfului lucios al nasului. Pe umeri și pe piept i se așezase zăpada, care formase o creastă albă și pe valiza grea. Mai mult mort decât viu, intră clătînându-se în hanul „Poștalionul cu cai” și își azvârli valiza pe jos.

- O cameră încălzită! strigă străinul.

Bătu din picioare să-și scuture zăpada în hol și apoi o urmă pe doamna Hall în salonul de oaspeți, unde urmau să se înțeleagă asupra banilor. Fără să-și răcească prea mult gura, aruncă pe masă câțiva galbeni și își ocupă camera la han.

Doamna Hall aprinse focul și îl lăsă singur ca să-i poată pregăti masa. Imediat ce prepară șunca, și după ce Millie, slujnica bolnăvicioasă, se puse în mișcare ca urmare a câtorva expresii

pline de dispreț, alese cu dibăcie, ea duse fața de masă, farfuriile și paharele în camera de oaspeți, unde începu să le aranjeze frumos. Focul ardea puternic, drept pentru care se miră când dădu ochii cu străinul, fiindcă acesta nu-și scosese nici pălăria și nici paltonul. Stătea cu spatele la ea și se uita pe geam cum ninge în curte.

Mâinile înmănușate le ținea strâns la spate și părea pierdut în gânduri. Doamna Hall observă zăpada care se topea și îi curgea de pe umeri pe covor. Îi ceru politicos haina și pălăria ca să le ducă la uscat în bucătărie.

El nu se întoarse, ci doar refuză monosilabic.

Neauzindu-l, ea tocmai se pregătea să repete întrebarea, când el întoarse capul și o privi peste umăr. Continuă răspunsul, insistând că preferă să nu se dezbrace, timp în care ea observă ochelarii lui mari și albaștri cu apărătoare, precum și favoriții stufoși care-i ieșeau peste gulerul paltonului și care-i ascundeau complet obraji și figura.

Îi răspunse blând că încăperea se va încălzi curând. El o ignoră și se întoarse iar cu spatele la ea. Doamna Hall puse ouăle și slănina pe masă și îl chemă să mănânce. Străinul îi mulțumi, însă nu se clinti până când doamna Hall nu închise ușa după ea. Apoi se întoarse și se apropie repede de masă.

Doamna Hall plecă să-i usuce hainele, după ce musafirul îi spusese cu o voce înfundată că dorea

să-i lase pălăria acolo. Când femeia reveni, văzu că el săltase capul și se uita la ea. Doamna Hall rămase o clipă cu gura căscată, prea șocată să vorbească. Ceea ce o speriasse era faptul că fruntea străinului, deasupra ochelarilor și chiar urechile erau acoperite de un tifon alb, de sub care doar nasul cu vârful roz se putea vedea. Lucios și strident, ca înainte să intre în han. Purta o jachetă de catifea maro cu guler înalt de pânză, de un negru vărgat, ridicat în jurul gâtului. Șuvițele de păr negru și dens care-i scăpau printru bandaje se proiectau ca niște cozi și coarne bizare și îi dădeau un aspect extrem de ciudat. Capul lui bandajat arăta atât de diferit față de ce se aștepta ea, încât rămase încremenită o clipă. El nu își luă șervetul de la gură, ci îl ținu cu mânușa maro cât rămase ea acolo, timp în care o privi prin ochelarii albaștri impenetrabili. Prin șervetul alb, îi spuse foarte clar să lase pălăria.

Doamna Hall începuse să-și revină din șoc. Puse pălăria la loc, pe scaun, lângă șemineu. Își ceru scuze timid și apoi tăcu.

- Mulțumesc, spuse el și îndrăzni să o privească.

Oaspetele rămase pe loc și ascultă pașii care se îndepărtau până ce nu-i mai auzi. Se întoarse la masă. Doamna Hall își spuse că probabil străinul suferise un accident și din acest motiv avea toată fața acoperită de bandaje.

Mai puse cărbune pe foc, desfăcu haina și o așeză pe umeras. Agăță și fularul de un capăt al umerasului într-un colț al camerei, neputând să-și ia gândul de la el și întrebându-se ce o fi pătit.

Când se întoarse să strângă masa, se întrebă dacă gura îi fusese tăiată sau desfigurată în urma vreunui accident. Îl văzu fumând pipă, dar cât timp se află în camera lui, străinul nu își luă eșarfa de mătase de pe față ca să bage pipa în gură. Stătea într-un colț cu spatele la obloanele trase, bucurându-se de căldură. Focul se reflecta în ochelarii săi mari ca un joc de lumini roșietice.

Îi spuse că avea niște bagaje la gară și ar dori să știe când le putea primi. Nerăbdător să intre în posesia lor, o întrebă cât de repede vor ajunge bagajele. Află, dezamăgit, că nu le putea primi decât a doua zi.

Doamna Hall îi răspunse la toate întrebările, încercând să aibă o conversație cu el despre presupusul accident. Oaspetele, însă, evită să-i răspundă, o trimise după chibrituri pentru pipă și rămase în salon până la patru dimineața, nemaioferindu-i șansa de a intra în camera sa. Uneori vorbea singur, dar în general nu se făcea auzit.

Primele impresii ale domnului Teddy

La ora patru era încă întuneric și doamna Hall își făcu curaj să se ducă și să-și întrebe oaspetele dacă dorea ceai. Tocmai atunci, Teddy Henry, ceasornicarul, intră în han, spunându-i doamnei Hall că zăpada nu înceta să se aștearnă. Ea văzu că ceasornicarul avea o geantă cu scule la el și îl rugă să arunce o privire la ceasul din camera de oaspeți, după care dădu fuga la străin.

Deschise ușa și îl văzu. Străinul stătea pe fotoliu în fața focului, cu capul bandajat căzut într-o parte. Doamna Hall deschise ușa larg să intre lumina și să-l vadă mai bine. El își ținea fularul în dreptul feței, așa cum ținuse șervetul, mai devreme, la masă.

Doamna Hall se îndepărtă să aducă o lampă, iar străinul se ridică să se întindă. Chiar când sosea lampa, intră domnul Teddy Henfrey și dădu cu ochii de străinul bandajat. Își ceru scuze de deranj, dar străinul îi răspunse că nu era nicio problemă.

- După cum am înțeles, spuse el întorcându-se spre doamna Hall, camera asta urmează să-mi aparțină, să o folosesc după voie.

- Îmi spuneam, domnule, îi răspunse doamna Hall, că poate și dumneavoastră ați prefera...

- Sigur că da, îi tăie străinul vorba, sigur că da, dar în general prefer să nu fiu stingherit. Se rezemă de cămin și își duse mâinile la spate. Și apoi, adăugă el, după ce se termină cu reparația, aș dori un ceai. Dar nu înainte să termine dumnealui.

Doamna Hall se pregătea să iasă din cameră fără să mai încerce să continue conversația, de teamă să nu fie umilită în fața domnului Henfrey, când oaspetele o întrebă care era situația bagajelor sale de la gara Bramblehurst. Ea îi răspunse că discutase deja această chestiune cu poștașul și că lucrurile lui urmează să fie aduse de curier a doua zi.

Apoi, străinul ținu să menționeze că se ocupa de cercetări științifice, lucru care o impresionă foarte tare pe doamna Hall, mai ales că află că în bagajele lui se găseau aparate și instrumente de lucru. Era nerăbdător să-și continue munca și le explică celor doi că motivul pentru care venise la Iping era dorința de izolare. Nu voia să fie deranjat în timpul muncii sale.

După ce doamna Hall părăsi încăperea, el rămase în fața căminului, în timp ce domnul Henfrey repara ceasul. Acesta scoase nu doar limbile și cadranul, ci demontă întreg mecanismul, trăgând de timp cât putea de mult.

Lucra cu lampa aproape, astfel că lumina pica pe el, lăsând restul camerei în penumbră. Curios din fire, ar fi vrut să discute cu străinul. Dar acesta stătea nemișcat. Atât de inert, încât îl călca pe nervi pe Henfrey. Se simțea singur în cameră, iar când ridică privirea, văzu capul bandajat și ochelarii imenși albaștri privindu-l fix. Vru să aducă vorba despre vreme, când, brusc, străinul se răsti la el, reproșându-i că reparația dura prea mult, când nu avea decât de pus o limbă la loc. Domnul Henfrey își termină treaba și plecă morocănos.

Pe colț, la Gleeson, îl văzu pe domnul Hall, care de curând devenise soțul hangiței de la „Poștalionul cu cai”. Atunci când i se cerea, domnul Hall făcea transporturi cu trăsura din Iping spre Sidderbridge Junction. Acum tocmai de-acolo venea și, având în vedere cum mâna caii, era destul de clar că făcuse o scurtă oprire la cârciuma din Sidderbridge.

- Vezi că ai un mușteriu suspect la „Poștalionul cu cai”, îi spuse Teddy, apoi începu să-i descrie lui Hall aspectul grotesc al musafirului de la han. Eu, unul, dacă aș primi oaspeți, aș vrea să știu cum arată, continuă Henfrey.

Mai departe sugerează că femeile sunt credule când vine vorba de străini.

- S-a instalat în camera ta și nici măcar nu și-a dezvăluit numele, Hall.

- Nu mai spune! se minună Hall, greoi la minte.
- Da, da! A închiriat pe o săptămână. Oricum nu-l poți da afară mai devreme. Și mai are și o grămadă de bagaje care-i sosesc mâine.

Îi povesti apoi cum fusese escrocată mătușa lui Hastings de către un străin care venise cu valizele goale. Una peste alta, bietul om deveni suspicios și, ajuns la han, plantă în mintea soției sale aceeași sămânță de îndoială. Doamna Hall îl asigură că va sta cu ochii pe străin.